

Jsem santen, jeden z dvanácti nejvyšších kněží církve... Mé rodové jméno je Gera. A takový je můj příběh.

Až do svých dvaceti let, zhruba ještě v počátcích dospívání, jsem byl pouhým taramou, bezejmenným. Jedním ze stovek milionů těch, kteří udržují náš svět v chodu. Bez takových, jako jsme my, by naše pyšná šlechta neznamenal nic. My pracujeme v továrnách, my zkoumáme zákonitosti světa. Oni se vezou na výsledcích naší práce, pořádají své turnaje a tvrdí nám, že by to bez nich nešlo. Za celou tu dobu jsem poznal jediného vznešeného, který nebyl takový jako ostatní. Pocházel z rodu Fa' c a chtěl změnit svět. Já se stal jedním z jeho druhů. Zařekli jsme se, že získáme ty nejvyšší funkce a dosáhneme změny. Prostředkem k tomu měla být armáda. Zdánlivě nám přálo štěstí. Tehdejší císař, bohové necht' jsou laskavi na jeho duši, usiloval o reformy také. Jenomže nebyl příliš důsledný. Jeho dobrá vůle se zastavila na půl cesty a my při svém postupu narazili na hráz opozice.

Byli jsme tehdy mladí, příliš mladí a překážky nás znechutily. Vzdali jsme se svého cíle. Pan Fa mohl pokračovat, cesta se ztratila pouze nám, bezejmenným, ale on ji opustil také. Když vojenská akademie neotevřela své brány nám, nevstoupil na ni ani on. Nastoupili jsme do občanských škol.

Dnes na něj vzpomínám v dobrém, ale tehdy jsem ho nenáviděl. Ukázal mi příliš mnoho z jiného světa, než abych se mohl spokojit s tupou odevzdaností mých nových spolužáků. Mé spory s Mistry vědění přinesly jediný výsledek - osamělost. Nenávist Mistrů a strach těch ostatních. Připadal jsem si jako vykořeněný. Nepatřil jsem do žádného světa.

Změna nastala jednoho dne. Jednou ročně směly povolené sekty vyslat své zástupce do občanských škol, aby tam přednesli svá učení a usnadnili nám tak výběr. Už se vystřídali ortodoxní gaoisté i mirdiánci, ale jejich strnulost a zahleděnost do minulosti mě odpuzovala. Věděl jsem, čeho byli schopni v minulosti a jejich kazatelé ani nezastírali, že změna pro ně nepřichází v úvahu. Pak přišel Mistr Sinu. Zcela mě uchvátil. Jeho družina nebyla bandou povýšených zbabělců, chovajících se nadutě k nezasvěceným a podlézavě ke svým mistrům. Tito s námi mluvili bez zábran, nepotřebovali halit své učení do vrstev zbytečné mystiky. Byli sice také odnoží uctíváčů velikého Gaa, ale od svých předchůdců se lišili jako siani a siari. Strašlivý stepní drak a domácí hlídač. Oba jsou mocní, draví a krásní, ale zatímco sianiho je nejlepší obdivovat z hodně velké dálky, siari je hravý miláček rodiny. Dokud do domu jeho pána nevstoupí neohlášený vetřelec...

Nejenže jsem přijal mistrovo učení. Sám jsem vstoupil do řádu, abych je mohl šířit dál. Během těch osmi let mého novictví se událo mnoho věcí. Mistrovo učení se šířilo jako požár ve vysoké suché trávě a zasahovalo všechny, kteří se odmítali smířit s chybami minulosti. Když Mistr přišel kázat do Cerova učiliště, měl několik tisíc přívrženců. O sedm let později to byly desítky milionů. Když jsem získal titul kazatele, bylo nás již přes dvě sta milionů a císař vyhlásil rovnost naší nauky se starým učením. Bylo to naše vítězství a potěšilo nás.

Jinak jsme mnoho důvodů k radosti neměli. Rudý drahokam, Gaova hvězda, se hroutil a hrozil nám svým výbuchem. Tento nešťastný jev dokončil rozštěpení církve. Představitelé starého učení se zatvrdili. Prohlásili supernovu za okamžik božího soudu, zločinem mělo být

naše učení. Jako by nevěděli, že změny naznačující výbuch byly pozorovány dávno předtím, než Mistr Sinu prozřel.

Jejich oddaní věřící dostali příkaz k pasivitě. V žádném případě se nesměli podílet na ničem, co by snad mohlo vést k záchraně. A tak, zatímco se miliony nás, sinuistů, vrhly společně s bezvěrci či věřícími ostatních bohů na budování ochranných štítů a dalších projektů Velkého úniku, pět set milionů pravověrných se ponořilo do tichého světa modliteb.

× × ×

Mým prvním působištěm se stala malá vojenská posádka, chránící jeden z generátorů štítu blízko hlavního města. Vojáci byli důkladně prověřeni tajnou službou, převážně se jednalo o nevěřící, nebo mirdiánce. Vláda asi předpokládala, že mirdiánci, jejichž bohyně shlíží na svět z úplně jiné hvězdy, nebudou ochotni přispět k rychlejšímu příchodu Gaa nějakou hloupostí. Mně připadla péče o ty ostatní. Neuvěřitelná energie soustředěná do generátoru, soupeřící s agresivními zářeními přicházejícími z hvězdy se promítala ve formě zářivé koróny a neustálého dunivého hřmění. Každá erupce ze vzdálené hvězdy i našeho vlastního slunce se projevila změnou intenzity těchto průvodních jevů a dávala prostor pro úvahy o vlastní bezvýznamnosti. Nezůstalo to bez následků. Dva vojáci spáchali sebevraždu a ti ostatní velice rychle našli cestu do kaple reformované pětice. Ve světle pozdějších událostí to možná nebyl nejlepší nápad, ale v konečném důsledku asi nelitovali, stejně jako já.

Snad tři dny před katastrofou mi přišla zpráva, působící jako úder kombou. Mistr byl otráven! Pobýval tou dobou ve městě Etari, ležícím zhruba na opačné straně Bewagu, oproti Tanzu, císařskému hlavnímu městu. Nevím, proč odcestoval právě tam. Snad mu připadalo bezpečnější, držet se dále od centra, do kterého hoten Gamak svolal své věrné. Sešlo se jich dost - sto milionů těch největších nadšenců zaplavilo Tanzo a jeho okolí s nadějí, že uvítají Gaa spolu se svým vůdcem. Přesto se našel nejméně jeden, který věnoval trochu svého času vetření se do Mistrovi blízkosti a nasypání dávky sapiku do jeho číše.

Mistr přežil. Naštěstí nevypil vše, jeho číši, dočasně odloženou na stole převrátil náhodný otřes, vyvolaný nedalekým sesuvem půdy. Přesto byl dlouho v bezvědomí a nemohl se zúčastnit důležitého jednání s císařem. Nikdo tehdy netušil, o čem měli jednat. A nikdo si dodnes netroufá hádat, zda by se na našem osudu něco změnilo.

× × ×

Nastal den Velkého úniku. Vlastně Velkého podrazu, jak jej nazýváme nyní. Pár minut před půlnocí hvězda začala jasnět a z centra přišel příkaz ke zvýšené pozornosti. Všude kolem nás probíhala evakuace, živých kvapně ubývalo a hrozilo nebezpečí, že se Věrní pokusí usnadnit Gaovi cestu. O to jsme nijak nestáli. Stačilo nahlédnout na zatížení štítu, aby bylo jasné, že tuhle úroveň radiace bychom přes svou přirozenou odolnost dlouho nepřežili.

Požehnal jsem vojákům bez ohledu na jejich víru a ti pak zaujali svá postavení v bunkrech po obvodu zakázané oblasti. Na mě nezbyla žádná práce a proto jsem zamířil do operační

místnosti. Trávil jsem tam mnoho času. Operátoři mě dobře znali, vždyť se účastnili mých seancí a já se jim svěřil se svou vášní. Tato technika, s blesky a hromy krotící děsivou moc hvězd, mne skutečně fascinovala. Měli pro mě pochopení a zasvětili mě do základních funkcí systému. Úkol měli o to snazší, že jsem pod Mistrovým vlivem nezanedbával ani světské vzdělávání. Bavili jsme se, už ani nevím o čem, když zvenčí zazněl výbuch. Vzápětí ho následoval lomoz prudké bitvy. Pevnůstky moc dlouho neodolaly. Ani ne za deset minut se ozval hlas velitele, vyzývající k evakuaci. Pohlédl jsem na operátory, kteří nijak nereagovali. “Vy se nepřenesete?” zajímalo mě.

“Ne. Generátor nesmí být ani chvíli bez dohledu. Ale vás, kazateli, zde nic nedrží.”

Pokrčil jsem rameny. “Ale nic mě ani nenutí zmizet... Kdo je to?” překvapilo mě zdvižení poklopu nad propojovací chodbou. Objevil se voják v potřhané a popálené uniformě. Vypadal zoufale. “Co se stalo, bratře?” dotázal jsem se ho.

“Ach, kazateli,” vyhrkl, “naše konvertory nepracují.”

“Jak to, naše!”

“Nás, následovníků Mistra Sinu. Každý se jenom dozví, že, že...” nedořekl. Z chodby se postupně vynořilo ještě dvacet více či méně zraněných vojáků.

“Co se dozví,” zajímalo mě, ale přitom se mě zmocňovala nedobrá předtucha. Použil jsem konvertor. Na okamžik jsem se propadl do prázdnoty, vyplněné temným hukotem. Z té po nějaké době zazněl hlas ‘Z důvodů bezpečnosti virtuálního státu vám byl zabráněn přístup. Sekvence nebude pokračovat’ a já se probral. Nebylo to příjemné probuzení. Zíral jsem totiž přímo do hlavně napřažené kirty. Dost výkonné na to, aby mě celého rozprášila na atomy.

“No co, odpadlíku,” pronesl posměšně držitel zbraně, “tvá vize tě nechala na holičkách, jak vidím.”

Poznal jsem ho. Byl to santen Narti, jeden z nejbližších spolupracovníků Gamaka. Oblečený ve slavnostním hávu jako na mši, na nohou i rukou spoustu náramků, odznaků svého titulu. “Má vize je mocná,” odpověděl jsem mu, “zde selhali lidé.” Nevím, jak mě to napadlo, ale v duchu jsem začal uvažovat, jestli za naším odříznutím stojí sám císař, nebo jen nějaký paranoik z tajné služby. Své prohlášení jsem si mohl ušetřit. Jen pohrdavě škubnul ocasem a víc jsem ho nezajímal. Přešel, následován tlupou Věrných k oběma operátorům, stojícím se spoutanými pažemi kus od ovládacího panelu. Ostatní vojáci na tom nebyli lépe.

“Vypněte to. Ukončete okamžitě toto kacírství,” přikázal jim.

“Ne.” odvážil se vzdorovat Dinka, starší z operátorů.

“Chceš setrvat v hříchu? Veliký Gao přichází a ty si troufáš postavit se mu se svým odporným strojem?”

“Gao přijde i tak. Počkám, až mě rozdrtí svou ohnivou paží, nechci umírat několik hodin, pomalu spalován jeho září...” Dinkova fantazie mě uchvátila. Jistě, nemohla zapůsobit na fanatika, ale byla určena jeho následovníkům. Bohužel, ani na těch se neprojevila.

“Nepotřebujeme tě. Tvůj ďábelský stroj dokážeme zničit i bez tebe.”

“Jen do toho, ty hňupe,” ujeli nervy Tynakovi, mladšímu z operátorů. “Už teď, bez kontroly je štít přetížený, jestli nás budeš zdržovat ještě chvíli, vybuchne generátor i bez vašeho přispění.

“To stojí za úvahu,” prohlásil Narti a vystřelil. Kirta měla veliký rozptyl, odražená energie zasáhla i Dinku a vypařila jednu z jeho paží. Intenzita úderu a bolest ho srazily na zem. Byl jsem už dost v pořádku na to, abych se mohl pokusit pomoci mu. Zastavili mě, než jsem k němu došel. “Ale copak, odpadlíku...” zasmál se Narti.

“Chci tomu muži ulevit v jeho utrpení.”

“Zbytečné. Stejně se bude navždy smažit v nejhlubším pekle, tohle může považovat za nácvik.”

“A ty si myslíš, že se na mě budeš koukat z Gaova ráje? Jestli generátor vybuchne, jeho síla rozerve vaše duše a nikdy před Gaa nepředstoupíte,” zkoušel Dinka ještě jeden argument. Možná zabral. Jeden z Věrných se znepokojeně otázel Nartiho: “Ó Vznešený. Co když tento kacír mluví pravdu?”

“Lže,” kategoricky námitku odmítl Narti. “Duše je věčná, nedotknutelná.” Pak vystřelil podruhé. K hluku výstřelu se připojil třesk elektrického výboje. Někde v ovládací soustavě podlehla první z ochran. Narti se spokojeně zasmál: “Naše dílo se daří. Již brzy pohlédneme do Gaovy tváře přímo.”

Byl blázen. Měl jsem takové tušení už dávno, když jsem slyšel jeho kázání v Aréně. Nyní tedy zvolil mučednickou smrt. Co mi však vadilo, bylo, že svým rozhodnutím vnutil totéž i statisícům dalších. On, jeho věrní zde a samozřejmě my z posádky zemřeme rychle, prostě se vypaříme v oblaku plasmu. Ale ostatní? Neřízené odstavení jednoho z generátorů způsobí kolaps všech ostatních a miliony lidí zemřou na nemoc z ozáření... Narti se takovými úvahami nezatežoval. Seřadil své komando a za zpěvu starobylého chorálu je odvedl z centrály. Bídák. Píseň, kterou zpíval, údajně složil sám kehten Imrisi, muž, který oznámil Gaův příchod. Muž, který ukončil dlouhé období bojů a zahájil Druhou éru rozkvětu. Tu éru, na kterou dodnes vzpomínají básníci i ostatní umělci, éru, kterou zničili mocichtiví fanatici Nartiho typu.

Pohlédl jsem na monitory venkovních kamer. Komando nasedlo do připraveného vznášedla. Našeho vlastního vznášedla a odjelo. Ani se nenamáhalo něco zničit. Zatímco jsem osvobozoval vojáky, ptal jsem se, jak útočníci pronikli do nitra základny - její bojový ochranný štít nemohli za tak krátkou dobu prorazit. Odpověděl mi jeden z přeživších poddůstojníků. “Měli spojence na centrálním velení, kazateli... Nechali se sem pronést nákladním teleportem a pak ho zničili.”

V tom případě jsme tu byli v pasti. Jediné, co jsem mohl udělat, bylo, přesměrovat maximum funkcí na ostatní generátory a doufat, že alespoň ty, postavené v mnohem odlehlejších

oblastech zůstaly nedotčeny. Nárůst energie za kritickou mezí se trochu zpomalil, ale na zastavení katastrofy už bylo stejně pozdě.

Vojáci se mě ptali, co dělám. Vysvětlil jsem jim to. Samotného mě překvapilo, co to s nimi udělalo. Jejich obdiv dosáhl hranice uctívání. No, být světcem, alespoň na pár minut, je rozhodně nadprůměrný zážitek. Uvažoval jsem, že by to měl vidět velitel základny. Ten si jako jediný zachovával ode mně odstup, mnohem větší než kdokoliv z jeho podřízených, včetně mirdiánců. Kam se asi zašil... Jeho se určitě onen podraz netýkal. Nebo se mohl přenést svým osobním teleportem přímo do centra a... Vykřikl jsem: “Rychle. Do velitelského bunkru!”

“Co tam, Mistře?”

“Jeho osobní teleport!” Pochopili ještě dřív, než jsem domluvil a vrhli se do spojovací šachty. Ještě jsem prohlédl panely. Výstražná modrá svítla už téměř kdekoli, kam jen můj pohled padnul, odhadem nám zbývalo na útěk tak pět minut. Vyrázil jsem za četou.

Právě jsem mizel pod úroveň podlahy, když tu z panelu vyrazil elektrický oblouk, který se uzemnil přes poklop průlezu. Dost velký plát kovu se okamžitě utavil a padl na mě. Má tunika rychle vzplanula a já, v zoufalé snaze udusit plameny, jsem použil všechny čtyři ruce. Spadl jsem dolů do šachty, kde jsem zůstal ležet v bezvědomí. Další události proto znám pouze z doslechu. Asi bych tam zahynul, kdyby se pro mě dva vojáci nevrátili a neodvlekli mě. Protože jsem proti tomu nemohl protestovat, byl jsem odeslán ze základny jako první. Ostatní mě následovali, jak to jen přístroj umožňoval. Dvěma se únik nepovedl.

Let transportérem pro vyšší vrstvy mi prospěl. Mé spáleniny ani zlomená noha neznamenalaly pro systém žádnou potíž. Byla to běžná fyzická zranění, snadno identifikovatelná a jako taková byla v cíli vyhojena. Byl jsem tedy opět zdravý a daleko od nejhoršího nebezpečí. Spolu s četou ke všemu odhodlaných, leč bezbranných vojáků. S tím jsme ovšem neměli nejmenší problém. Transportér byl nastaven pro rychlé spojování vojenských základen a my se tak v jedné ocitli. Byla prázdná, pokud nepočítám slavnostní nástupiště. Tam seděly vzorně vyrovnané řady mrtvých vojáků, kterým se únik povedl. Na stožáru vlála vlajka 8. pluku sinturského sektoru. Oddechl jsem si úplně. Byli jsme hodně daleko od hlavního města, naopak jen nějakých osm set mil od Etari. Nebýt toho, že na odvrácené straně Bewagu teď právě záření ze supernovy ničilo vše živé, bylo by vše v pořádku.

“Co bude teď, Mistře?” Ten titul se vžil, přestože mi právoplatně nenáležel. Vojáci se na mně obraceli jako na svého velitele, ale já si nebyl jistý, co jim mám říct. “Najděte nějaké vozidlo a pokusíme se dostat do Etari, k Mistrovi Sinu. Snad s ním bude někdo, kdo si bude vědět rady.” V skrytu duše jsem v to doufal. V Etari vždy panoval duch určité opozice vůči centrální vládě. Jestliže císař přijal evakuaci duší, snad tam nalezneme někoho, kdo vymyslel něco jiného.

x x x

Základna byla vojensky strohá a bezbarvá. Poté, co jsme v podobném prostředí strávili rok života, jsme rozhodně neměli důvod se v ní zdržovat déle. Ovšem, jen co jsme na ukořistěném kurýrním transportéru, rychlém a obratném, avšak nechráněném vyletěli k Etari, jsme se do ní rádi vrátili. Venku se nedlouho před naším příchodem bojovalo. A to tvrdě. Všude se válely trosky strojů a mrtvoly útočníků, kterým obránci základny dali co proto. Ale proč vůbec? Kdo vydal ten šílený příkaz k útoku na opevněnou bázi, jejíž štíty by podlehlly jen fúznímu bombardování? Mrtví kolem nás nám odpovědět nemohli. Ale mohli napovědět. Mnoho z nich neslo lehké vrhače plasmy. Nechtěli jsme riskovat, že ho na nás někdo vyzkouší a vrátili jsme se pro těžký tank.

Pod ochranou kvalitního štítu se nám cestovalo lépe. Ne snad rychle a pohodlně, ale s klidem v duši.

x x x

Dorazili jsme do Etari, metropole čtvrtého království a vlastně celého kontinentu Fitt. Město mělo pověst centra svobodného rozhodování, nepodléhajícího tak úplně momentální módě či císařovým názorům. Zde uspěli mnozí z těch, na které se v Tanzu dívali skrz prsty. Pak se triumfálně vraceli na císařský kontinent, předcházeni pověstí úžasných vědců a umělců.

Posléze obklopeni luxusem a pochlebováním zapomenuli a historie se každou generaci opakovala. Tentokrát se ve městě sešli víceméně všichni, kteří z jakéhokoliv důvodu pochybovali o schváleném způsobu evakuace. Počítačové experti, nevěřící v bezpečnost systému běžícího vlastně bez kontroly. Biologové, nedůvěřující možnosti adaptovat si cizí tělo. Myslitelé, váhající, zda vůbec máme jako rasa právo někoho ovládnout. Přesto jich mnoho nakonec podlehl a pokusilo se o přenos. Hodně jich uspělo. Ale ti nejvýznamnější, známí svými ohnivými polemikami se zastánci 'císařské cesty', byli odsouzeni zůstat, ať už nakonec chtěli, nebo ne. Z těchto zatracenců byla nejvýznamnější dvojice vědců, jejichž dílo nás posléze zachránilo.

Profesor Ino Qiss. Někdejší spolužák vedoucího císařského projektu doktora Aik'arua, se kterým se poměrně brzy názorově rozešel. Bylo to někdy před třiceti lety, v době velkého úspěchu s prvním hyperprostorovým letem. Aik'aru tehdy se svým týmem navrhl relativně úspornější systém, jehož nevýhodou bylo extrémně zdlouhavé a nepřesné navádění při návratu do normálního prostoru. Přes ohromné ztráty - ve vesmíru zůstalo nejméně šest prototypů i s posádkami, trval Aik'aru tvrdohlavě na své metodě. Nakonec ji dovedl k použitelnosti. Po mnoha letech, během kterých Inoův pokusný stroj postavený z jeho soukromých prostředků dávno dokazoval svou použitelnost. Marně.

Profesor Oreza Ha' Stum. Specifickým způsobem aplikoval Qissovu teorii vytváření mimoprostorového pole a vytvořil stabilní prostor, uvnitř zhruba milionkrát větší než zvenčí. Ačkoliv v něm při praktických demonstračních mizely stovky dobrovolníků se svými vozidly a zase v pořádku vyjízděli, dostal nálepku 'zamítnuto z důvodu velké spotřeby.' Byl to nesmysl. Jakmile prostor jednou existoval, stačilo na jeho udržení minimum energie.

Později jsem se s oběma osobně potkal a seznámil. Ale v době mého příchodu do města jsem neznal ani jejich jména, natož výsledky jejich práce. Do města jsem spolu se svými vojáky

přijel po třech dnech únavně pomalé cesty. Nechtěli jsme totiž být v cíli na obtíž a tak jsme našeho obrněnce naložili takovým množstvím zásob, že se nevznese a my museli cestovat jako ve středověku, po kolech.

Město bylo obklopeno tisíci civilních i vojenských strojů nejrůznějších velikostí. Věděli jsme proč. Signál etarijského rozhlasu nás na naší cestě vedl jako maják a vysílanou výzvu si pamatuji dodnes: 'Voláme všechny, kteří se chtějí pokusit o nový začátek. Dostaňte se do Etari, potřebujeme každého z vás!' A tak podobně. Za deset dní po katastrofě mělo město více obyvatel než před ní, ale to předbírám. Zatím nás pouze na městských hranicích zastavila hlídka: "Kdo jste," vybafl jejich velitel na mé druhy, vyhlížející z vozidla.

"Byli jsme třetí setnina sentunnského pluku, strážci štítu. Nyní jsme strážci mistra Gery."

"Mistr Gera? Kdo je to?"

Ukázal jsem se. Velitel jen koukl na mou uniformu vojenského kněze a znechuceně řekl: "Kazatel. Jako by jich nebylo málo. Všichni kněží se mají hlásit v bazilice Gaova čehosi. Je to velkej palác, zhruba pět mil tímhle směrem. A už jed'te, zdržujete provoz!"

To přeháněl. Míjelo nás jediné vozidlo, tahač, naložený tisíci mrtvých. Bylo to nutné, kvůli nebezpečí epidemie, ale to, jak tam byli jen tak bez piety naházeni, mnou otrásl. Zajímalo mne, kam je vezou, ale hlídka neměla zájem odpovědět. Pokračovali jsme tedy. Baziliku jsme našli snadno. Nejslavnější církevní stavbu konce éry, dílo fenomenálního Terka Obse by minul jen naprostý ignorant. Prikázal jsem vojákům, ať zaparkují naše mohutné vozidlo a počkají na mne u něj. Odmítli a tak jsem vstupoval obklopen celou četou. Hned prvního kněze, na kterého jsme narazili, jsem se zeptal: "Bratře, k čemu ta registrace a kde se provádí."

Nepatřil k ortodoxním a tak mi odpověděl docela přátelsky: "Potřebujeme oddělit naše lidi od fanatiků a ty izolovat, aby neudělali další škodu. Odkud pocházíš ty a tvůj doprovod, bratře?"

"Sentunn. Posádka generátoru štítu." Zalapal po dechu: "Sentunn? Počkejte zde, vrátím se."

× × ×

'Sentunnští hrdinové. Muži, za které byla sloužena obrovská mše za účasti samotného Mistra. Zde a živí? To musí oznámit.' Chasten chvátal, div nenechával v dlaždicích stopy drápů. Jak se však blížil k mistrově pracovně, začínaly se ho zmocňovat pochybnosti a u dveří se ohlašoval docela váhavě. Když mu navíc otevřel santen Mizu, málem ztratil řeč. Sebral se: "Mám důležitou zprávu pro Mistra."

"Je to skutečně důležité? Mistr má závažná jednání s učenci."

"Přijeli nějací vojáci. Vede je polní kazatel a tvrdí, že pocházejí ze Sentunnu."

"Sentunn? Tam přece všichni zahynuli. Hlídka nenašla nic, jen obrovský kráter na místě štítu."

Chasten udělal neurčité gesto: “Nevím. Omlouvám se, měl jsem to víc uvážít a nejdřív od nich zjistit víc.” To už ale ze dveří vyhlédl sám Sinu. “Co se děje?”

“Mistře, přijeli nějakí cizinci a tvrdí, že pocházejí ze Sentunnu.”

“Ale? Přiveďte je ke mně, mám zde někoho, kdo jistě odhalí každý klam.”

Když chasten zmizel, řekl Mizu téměř znechuceně: “Vojáci ze Sentunnu. Musí to být zbabělci, kteří uprchli před havárií.”

“Nesud’ je předem, bratře. Promluvíme s jejich velitelem a pak teprve bude čas na pocty či odsouzení.”

× × ×

Vojáci s reptáním odložili zbraně a pak nás uvedli do velké pracovny. Spatřil jsem Mistra a poklonil se mu. Vojáci též, i když nevěděli proč vlastně. Mistr pravil: “Měli jsme zde zprávy, že z posádky štítu nikdo nepřežil. Jistě nám prominete, pokud se budeme pítit po podrobnostech. Popište nám, co se stalo.”

Zdálo se mi to, nebo nás skutečně pozorovali s podezřením, hraničícím s pohrdáním? Raději jsem začal mluvit. Popsal jsem zákeřný útok pod vedením Nartiho i jeho výsledek. Řekl jsem o nepovedené evakuaci, o tom, co jsem provedl a o našem útěku pryč. Když jsem domluvil, Mistr přivolal jednoho ze svých hostů: “Profesore, je to, co tento muž popsal, možné?”

“Možné to je, ale od kněze bych to neočekával. Popište mi, posloupnost kroků které jste provedl, ještě jednou a zkuste k tomu dodat, jaký význam to mělo.”

Začal jsem vypočítávat: “Otevřel jsem nouzový panel kocat. Kompenzátořem I2 jsem se pokusil vyrovnat úbytek výkonu. Systém ohlásil poruchu vzniklou průrazem izolace a odmítl výkon zvýšit. Proto soustavně docházelo k poklesu úrovně silového pole až k mezi doteku s povrchem. Z toho důvodu jsem vyvolal pomocný display Aria. Zadal jsem přístupové heslo, pro Sentunn znělo 'Cesta pokoje', dostal se do centrální kontrolní databáze a přesměroval výkon na generátory v oblastech Gei, Taraka, Menu a Isi. Poté jsme uprchli.”

Profesor byl zcela uchvácen. “Mistře, tento muž skutečně zachránil svět. Věci, které řekl, nemohl znát nikdo jiný než přímý účastník, aktivně se podílející na procesu.”

Ta věta, pronesená ohnivým hlasem změnila jako zázrakem výraz všech přítomných. Sinu ke mně přistoupil. “Bratře, tvá zásluha je ohromující. Čeho si za ni žádáš?”

“Chci být navždy po tvém boku a podílet se na tvém díle, Mistře. Pro své muže žádám místo ve tvé stráží.”

“Nic víc?” Mistra má žádost očividně udivila.

“Nic, Mistře.”

“Dobrá. Dnes odpoledne budu v místní aréně vysvětlovat náš cíl. Bude tam mnoho lidí a ne všichni Gamakovi věrní odjeli na Reinu, aby se tam nechali usmažit.” Zadíval se na mne tak, až mne z toho pohledu zamrazilo. Náhle jeho pohled změkkl a on se usmál a pravil: “Děkuji ti, santene Gero. Vyhledej se svými vojáky chastena Tusiho, postará se vám o ubytování, pak se vrát, jednání bude poté pokračovat.”

Santen. S takovým titulem jsem nepočítal ani v nejkrásnějších snech. Sotva jsme vyšli na chodbu chrámu, začali mi vojáci nadšeně blahopřát. Děkoval jsem jim napůl mechanicky a šel zrovna tak. Museli mne vést. Našli jsme Tusiho. Nezdál se být překvapen, že k němu přichází žádat o ubytování santen v obyčejné uniformě polního kazatele. Až později jsem se dozvěděl, že sedm z jedenácti dosavadních santenů zahynulo během nepokojů při evakuaci a Mistr udělil titul každému, kdo se zrovna naskytl a vykonal cokoliv důležitého. Ve svém výběru měl neobyčejně šťastnou ruku, nebo v tom bylo i něco víc, neboť ho nikdo z nás nezklamal.

× × ×

Mé velení nad jednotkou bylo už během cesty víceméně formální. Uznával jsem, že o otázkách taktiky a strategie nevím téměř nic, proto jsem tyto praktické záležitosti přenechal poručíku Tekaovi. V novém zařazení si Tekao ponechal funkci velitele čety a ve spolupráci s ostatními veliteli dosavadní stráže rozdělil vojáky s předstihem na stanoviště v aréně.

Shromáždění mohlo nastat.

Ochozy arény se plnily rychle. Deset tisíc míst její celkové kapacity bylo brzy zaplněno do posledního. Já zíral. Tolik lidí! A venku před holoprojektory čekaly tisíce dalších. Etari snad bylo císařským prokletím postiženo víc než jiné oblasti. Přes ono ohromující množství lidí panovalo téměř ticho. Chápal jsem to. Násilné vyřazení z evakuace. Ztráta příbuzných či přátel, kterým se vedlo lépe. Strach z budoucnosti a mnoho podobných věcí.

Pak přišel Mistr v doprovodu několika dalších, mně neznámých lidí. A ty mlčenlivé tisíce všude kolem mne překvapily znovu, jinak. Přestože jsem věděl, že nikdo nebyl zvlášť poučován, všichni naráz vstali a poklonili se. Mistr došel na místo, kam byly zaostřeny akustické senzory. Okamžik mlčky postál, jen se rozhlížel. Viděl jsem, že se ještě hýbe trochu ztuhle, následky nedávné otravy byly stále patrné. Mluvit však mohl bez potíží. “Děkuji vám,” začal. “Pro nás všechny nastala těžká doba. Byli jsme zde opuštěni, ponecháni napospas ohnivému peklu, které se každým dnem blíží. Nebudu soudit ty, kteří o tomto rozhodli, protože nevím, zda se skutečně jednalo o zlou vůli či pouhou chybu. Mým cílem je jediné: Dosáhnout toho, abychom své šťastnější bratry a sestry následovali co nejdříve. Máme možnost. O ní vám nyní sdělí více profesor Sunk. Prosím.”

Vědec mu poděkoval za udělené slovo a pokračoval: “Jak všichni dobře víme, Gaova hvězda Rudý drahokam vybuchla formou supernovy před čtyřmi dny našeho času. Nebudu polemizovat o tom, že vzhledem k rychlosti světla se to ve skutečnosti stalo už před několika lety a že tuto událost už tehdy sledovaly naše sondy. Podstatná věc je ta, že to co dnes vidíme je pouze světlo, doprovázené zvýšenou dávkou tvrdého kosmického záření. To nás však neohrožuje, neboť díky hrdinskému zásahu jednoho mladého vojenského kněze byla zachráněna většina generátorů planetárního štítu. Je smutný fakt, že se nepodařilo zachránit generátor chránící hlavní město a proto je oblast kolem Tanzu smrtelně nebezpečná. Leč o to

nejde. Skutečně smrtícím prostředkem, ohnivou paží Gaovou, bude teprve hmota, vyvržená při výbuchu z hvězdy. Té náš štít neodolá. Naštěstí, budeme - li se všichni poctivě snažit, udeří trosky mrtvé hvězdy do prázdna. Máme pět let času. Během pěti let můžeme postavit loď, která nás po vzoru lodi proroka Hae 'Ik Wena převezde přes rozbouřený vesmír do klidnějších vod, obrazně řečeno.”

Slovo opět převzal Sinu: “Máme vše potřebné ke stavbě. Plány této lodi jsou hotovy. Máme k dispozici továrny ležící na třech čtvrtinách povrchu Bewagu. Jediné, co nám chybí, jsou lidé. Potřebujeme ruce každého, bez ohledu na víru, protože nikdo z nás není v pozici vítězů. Ani já se svými žáky, ani ti, kteří uvěřili hotenu Gamakovi. Proto vláda, koordinující záchranné úsilí bude nábožensky neutrální. Jejím předsedou jsme zvolili hraběte We Lae 'Náif. Tento muž odmítl evakuaci, když zjistil, že jeho věřícím sloužícím nebyla dovolena.” Ozvalo se vlašné volání na uvítanou, když šlechtic vystoupil kupředu ze skupinky a mírně se uklonil. Mistr pokračoval: “Jelikož veškeré naše úsilí bude směřovat k co nejrychlejšímu dokončení stavby záchranných lodí, budou otázky směřování průmyslu koordinovat přímo vědci Nové Akademie. Profesor Qiss a profesor Ha' Stum.” Oba jmenovaní se také ukázali. “Protože odhadujeme dobu potřebnou ke stavbě na několik let,” zněla opět Mistrova slova, “bude nutné zajišťovat i zásobování. Potraviny z doby před výbuchem brzy dojdou a bude potřeba vypěstovat nové. Ministrem pro zásobování bude baron Poe Reno 'Khe, někdejší pracovník císařského ministerstva zemědělství.”

Mistr oznámil ještě několik dalších jmen, pak shromáždění ukončil.

× × ×

Po shromáždění se sešli členové nové vlády s užší náboženskou radou. Jen jsme se usadili, začal hovořit premiér Náif. “Co jestli se ortodoxní neumoudří? Občanskou válku nemůžeme riskovat.”

“To v žádném případě,” souhlasil s ním Sinu. “Ale máme velkou šanci, že se vzdají. Gamak i Narti jsou spolehlivě mrtví.”

“Našli jsme pouze Gamakovu mrtvolu,” připomínal baron 'Khe.

“Santen Gera viděl na vlastní oči, že se Narti do poslední chvíle zdržoval v blízkosti generátoru. Se vznášedlem, které měl, se v čase mezi Gerovým útekem a výbuchem generátoru nemohl vzdálit dost daleko. Byl pravděpodobně rozprášen na atomy.”

“Skutečně?” obrátil se Náif s dotazem přímo na mne.

“Pravděpodobně. Naše vznášedlo, které v základně ukradli, je nemohlo dostat do bezpečné vzdálenosti včas.”

“Ale do základny se teleportovali,” připomínal Náif.

“Použitý nákladní systém zničili ihned po příchodu. A velitelův soukromý jsme použili pouze my. Neunikl. Pokud ovšem,” nápad mi připadal tak nepravděpodobný, že jsem ho sám zavrhl. “Ne, nic.”

“Povězte. Nemůžeme zanedbat nic.”

“Je to jen taková domněnka, protože o něčem takovém jsem dosud slyšel jen jednou, jako o experimentu. Chtěl jsem říci: Pokud neměl jednobránový teleport.”

“Měl. Určitě.” Ta slova vyřkl santen Rien, konvertita. Slyšel jsem o něm hodně a s pýchou mládí jsem si myslel, že se své vysoké hodnosti u ortodoxních vzdal příliš snadno, než aby jednal upřímně. Teď pokračoval: “Výzkum pod Gamakovou kontrolou se zaměřoval na více směrů. Teleportace s pomocí jediného přístroje k nim patřila. Povězte, měl Narti nějaký zvláštní náramek?”

Zapátral jsem v paměti. Obraz napůl šíleného kněze se mi vynořil před očima a já mohl kývnout: “Spoustu. V té chvíli mi to připadalo až nepřiměřené. Hlavně dva, vypadaly jak dětské ozdoby, střídavě složené z několika různých kovů.”

“To je ono. Osobní klíč.”

Do našeho dialogu se zapojil i Mistr. “Chcete říct, že se santen Narti mohl dostat do bezpečí?”

“Ano,” kývl Rien.

“To není dobré,” zamyslel se Sinu. “Profesore, je možné vyslat hlídku do oblasti Tanzu?” obrátil se s dotazem na Qisse.

Vědec odpověděl nepříliš jistě: “Možná. Mohli bychom zvýšit výkon generátorů štítu v okolí, tak, aby se bublina opět zdvihla na povrch. Určitou rezervu stále ještě mají. Pokud by členové výsadku používali antiradiační obleky, mohli by se v oblasti pohybovat několik hodin.”

“To by mohlo stačit. Centrála bude určitě v katedrále, antén měla na střeše až dost, aby se tam jedna navíc ztratila.”

“Děkuji, santene Riene. Chce se někdo zúčastnit výsadku?” zeptal se Mistr.

Přihlásil jsem se: “Viděl jsem, co Narti provedl. Chci mít jistotu, že ho postihl trest.” Ruku zdvihl ještě Rien a 'Khe.

O baronovi bylo známo, že nemůže vystát ortodoxní gaoisty. Žádný div. Právě usínal po aktivaci svého konvertoru, když byl náhle vržen zpět do reality. Ta měla podobu skupinky věrných, zpívajících hymnus k větší slávě Gaa. Jejich vedoucí zrovna rozbíjel baronův konvertor o zeď. Nechali ho tam, napůl ochromeného nastalým šokem ležet a kráčeli 'spasit duši' někoho dalšího. Když se vypoťácel z opuštěné budovy ministerstva na Císařské náměstí, zjistil, že se dostal přímo doprostřed davu bláznů. Desetitisíce lidí tam vyvolávaly Gaovo jméno. Pokřik náhle utichl, když na ochoz paláce vystoupil sám Gamak, hoten Gaovy církve. Žvanil něco v tom smyslu, že ti nejvěrnější právě otevírají Gaovi cestu a pak že mu opět bude

možné pohlédnout do tváře. Ještě ani nedomluvil, když na obzoru vyrostl zářivý hřib a brzy dolehl hromový zvuk výbuchu. Nebe, jehož barva byla v posledních letech díky vlivu štítu nazelenalá, získalo svůj obvyklý odstín a na obloze se objevil nový zářivý bod. Supernova, jejíž jas mohl soupeřit i se sluncem. To již baronovi stačilo. V hlavě se mu vyrojily veškeré poučky o vlivu hvězdné radiace na člověka a bylo mu jasné, že všichni během několika hodin zemřou. To ještě ani nevěděl, že zbytky štítu soustřeďují záření do tohoto prostoru a vše bude ještě rychlejší. Vběhl do budovy. V nouzové lékárnice sebral veškeré zásoby prostředků proti nemoci z ozáření, vzal si pořádnou startovací dávku a spěchal do hangárů. Měl štěstí. Služební stroje byly nedotčeny a ovládání dveří pracovalo. Odstartoval. Veden čirou zvědavostí však neodletěl pryč ihned. Vystoupal na několik mil nad město, jen aby se ocitnul mimo dohled a pomocí dálkových kamer sledoval, co se bude dít dál. Spatřil dav, jak se z náměstí vydává směrem k císařské Vědecké Akademii a došlo mu, že se asi snaží zastavit přenos. Byl tak zaujat sledováním počínání zfanatizovaného davu, že nevnímal svůj vlastní stav. Vzpamatoval se až ve chvíli, kdy už málem bylo pozdě. Sotva stačil zadat koordináty pro let do bezpečné oblasti a pak se zhroutil. Probral se téměř po dni. A první signál, který zaslechl z vysílačky, když ji zapnul, byla výzva z Etari.

Jeho motivaci jsem tedy chápal. Ale proč Rien?

× × ×

Posílení štítové sítě se povedlo a my mohli vyrazit. Obdrželi jsme velký výsadkový letoun, instrukce a přání šťastné cesty. Pak nás již nikdo nezdržoval. Spěchal jsem do kabiny předat pokyny pilotům, ale Rien mě předešel. Už tam okouněl. Když viděl, jak jsem se zarazil při jeho spatření, zasmál se. “Něco se vám nelíbí, bratře?”

“Proč vy? Co zrovna vás vede k účasti na výpravě!”

Zvážněl. “Máte strach, že se na místě rozpomenu na svou minulost? Máte pravdu. Rozpomenu se a proto udělám vše pro úspěch této výpravy.” Rozhlédl se po kabině. Když viděl, že piloti nenápadně, ale o to pozorněji naslouchají, aby se mohli později chlubit kolegům, mne pozval do své kabiny. Na místě pečlivě zavřel dveře. Zůstali jsme nějakou dobu mlčky stát. Pak zvolna promluvil: “Víte, Gero, zrovna tak bych se mohl ptát já. Co vedlo kněze z daleké, opuštěné posádky k tomu, aby nabídl své služby samotnému mistrovi? Já sloužil reformě už v dobách, o kterých vy, mladíku, nemáte ani tušení. Proč si myslíte, že to dokážete stejně dobře?”

“Mistr dal mému životu smysl.”

“Ano? To dal mnohým. Proč by to měla být ve vašem případě výhoda?”

Pověděl jsem mu to. Vše. O panu Fa'c, o naší skupině i o našem krachu. Pečlivě naslouchal a pak přikývl: “Nevzdáváte se svého cíle. Armáda neexistuje a ostatní společenské struktury se také zhroutily. Církev může v současné době jako jediná pomoci, říkáte si. Přestože ji mistr sám odsouvá do pozadí?”

“I přesto.”

“Vznešená myšlenka, alespoň ve srovnání s tou mojí... Mne totiž vede prachobyčejná pomsta. Můžete se ptát, co mi provedli tak strašného. Strašného tak, že jsem kvůli tomu zapřel jméno Boha, který mne vedl přes šedesát let života? Jistě víte, že od Resovy revoluce nesměla církev obětovat lidi. Tak se to přinejmenším tvrdilo a tolik jsem věděl. Dokud jsem se sám nestal santenem a nestanul po Nartiho boku. Hned první oběť byla má ilikešo a řez smrti jsem musel vést já sám. Víte, co to pro mne bylo?!? Vzdal jsem se hodnosti a opustil církev úplně. Skrýval jsem se, stejně mne našli a poslali na mne vrahy. Přežil jsem, ne bez následků. Možná jste si všiml, že nemohu hýbat levou dolní rukou. Asi počítali s tím, že zbavit se mne nebude tak snadné, proto ten poslední zabiják měl kopii záznamu s obřadem. Abych snad nespěchal na církevní radu s udáním, byly záběry voleny tak, jako by celá záležitost byla od počátku až do konce pouze má osobní věc. Tohle dosud věděl pouze mistr Sinu a nyní vy. Tak co. Mám důvod k návratu k velikému Gamakovi?”

Cítil jsem, že mluví pravdu a zastyděl jsem se: “Omlouvám se vám za svou nedůvěru, bratře Riene.” Má úklona, která následovala, byla hluboká a dlouhá. Zdvihl mne: “Povstaň bratře. Čekají nás důležitější věci než ohýbat hřbety.”

× × ×

Zatímco jsme si vysvětlovali své pohnutky, transportér odstartoval. Prozradilo nám to jeho lehké chvění a krátké trhnutí, než se ustálily hodnoty stabilizátoru zrychlení. Vyšli jsme tedy po smírném ukončení diskuze na chodbu. 'Khe tam stál a vyhlížel z okna. Zdálo se, že nás nevnímá, jen si něco počítal. Zastavili jsme se mu za zády a Rien se zeptal: “Něco důležitého?”

Baron sebou škubl, jakoby si nás všiml teprve nyní. “Omlouvám se pánové. Profesionální deformace. Jak vidím zemědělskou půdu, hned ji oceňuji a odhaduji, kolik lidí na ní bude muset pracovat a kolik navíc užíví.”

“A jak to vidíte?”

“Nijak blankytně. V Etari se shromáždilo přes deset milionů lidí. Viděl jsem statistiky, většinou se jedná o měšťany. Bude těžké je přesvědčit, že ze starých zásob dlouho nepřežijeme.”

“Ani těch pět let do konečného řešení naší problematické přítomnosti na této planetě?”

“Ani rok. V oblastech bez elektřiny a údržby se potraviny rychle zkazí a stejně bychom je tu neměli kde uložit, i kdybychom je svezli sem...”

“Premiér Náif uvažuje o zavedení vyjimečného stavu a stanného práva. Pokud odmítnou zařazení, budou potrestáni,” nadhodil Rien.

'Khe potvrdil: “Jistě, nic jiného mu ani nezbyvá. Anarchii si nemůžeme dovolit, ničeho bychom nedosáhli.” Asi jsem se díval dost nedůvěřivě, protože mi Rien řekl: “Bratře, pro vznešené ideály bude prostor a čas nějakých tisíc světelných let odtud, možná dál. Tady, kde se několika let můžeme dočkat miliard tun prvků, čerstvě vytažených z hvězdné pece, má

především místo pořádek.” Chápal jsem to, ale nelíbilo se mi to o nic víc. Vrátil jsem se do pilotní kabiny. U řízení byli vojáci z mé jednotky, mohli jsme si tedy povídat, aniž by mne zahrnovali přehnanou úctou. Zajímali se, proč letíme nazpět do Tanzu. Řekl jsem jim o možnosti přežití Nartiho a nutnosti definitivně eliminovat jeho vliv. Nato pilot okamžitě zvýšil výkon. Prohlásil, že každá sekunda, o kterou by Narti žil déle, by urážela památku jeho kamarádů, kteří u generátoru kvůli Nartimu zahynuli.

x x x

Tanzu. Naše hlavní město. Nikdy nebylo největší. V dobách vrcholné slávy, to jest ještě před týdnem, mělo jenom nějakých šest milionů obyvatel. Ale určitě bylo nejkrásnější. Blížili jsme se k němu od východu a z dálky vypadalo nádherně. Vysoké věže ve spojení s odvážnými oblouky viaduktů tvořily dokonalý celek. Čím blíže jsme však byli, tím více vystupovaly stopy poškození. Výškové budovy centra byly popraskané, viadukty zhroucené, další stavby nesly neklamně známky požárů. A když jsme přiletěli ještě blíže, spatřili jsme na ulicích desetitisíce mrtvých. Neklidně jsem se podíval na senzory. Jejich indikátory nehnutě setrvali na hodnotách mírné zátěže, nouzově protažený štít tedy pracoval a my mohli chodit i bez obtížného ochranného obleku. Pilot zavedl stroj ke katedrále. Rien, stojící spolu se mnou u předních průzorů mi ukázal někam mezi její věže. Byla tam. Zakrytá pohledu náhodných příchozích desítkami korouhví a erbů, byla anténa. Na můj pohled se jevila stejná jako každá jiná. Rozhodně patřila k teleportu. Jinak jsem na ní skutečně nic zvláštního neviděl.

Nepřistáli jsme na nádvoří. Snad kvůli ohledům na desítky mrtvých těl, která by těžký stroj rozdrtil. Místo toho pilot posadil letoun přímo na široký ochoz stavby. Vystoupili jsme, v běžné výsadekové zbroji a se zbraněmi. Nikdo na nás nezaútočil, jen zápach. Ti dole byli mrtví už pár dní a horké, vlhké počasí poslední doby přispělo k rychlému rozkladu. Zápach byl hrozný. Také všudypřítomný. Neunikli jsme mu ani vstupem do budovy. I její chodby a sály skrývaly celou posádku mrtvých. Nešťastníci. Vítili příchod Gaův, aniž by tušili, s čím vlastně běsnící bůh přichází. Zemřeli během několika hodin a nebyla to tichá a důstojná smrt. Ta, která k nim přišla na paprscích supernovy, byla provázena bolestí a ponížením.

Rozdělili jsme si stavbu na sektory. Na mne vyšly sklepy. Rien se svými vojáky se vydal zkoumat místnosti v přízemí a 'Khe se bez valného nadšení pustil do strmého schodiště první věže.

Ve sklepech byla pouze tma a další, o něco zachovalejší mrtví, jinak nic nepatřičného. Zaujala mne jenom přítomnost generátoru v jedné z místností. I to ale bylo logické. Jestliže chtěla ortodoxní církve používat zařízení s velkou spotřebou tajně, nemohla jen tak odebírat energii z veřejných zdrojů.

Chtěl jsem oznámit ostatním pátračům svůj neúspěch zde a pokračovat v sektoru někoho jiného. Ale řekl jsem si: 'Když už tady ta elektrárna je, proč ji nevyužít a nevyzkoušet naposled výtahy této stavby.' Neuvažoval jsem o tom, zda otřes vzdáleného výbuchu nenarušil i něco víc než pouze skla v oknech a po poradě s několika technicky založenými vojáky jsem generátor nastartoval. Nezněl sice úplně dobře, ale hodnoty se držely v provozních mezích a tak jsem ho nechal běžet a pustil energii do rozvodů. Ihned se rozsvítilo hlavní osvětlení.

V jeho jasném světle jsme vyšli ze strojovny na chodbu a chtěli se pustit vzhůru. A pouhou náhodou jsme centrálu přenosů našli. To totiž, když jsme zacházeli za roh chodby, zahrála si akustika podzemí se sluchem jednoho z vojáků. Ohlédl se po neexistujícím soupeři a spatřil, jak se část stěny v chodbě leskne jinak než její okolí. Byl zvědavý a tak nad tím nemávl ocasem, ale zašel jev prozkoumat. Udělal dobře. Pod vrstvou barvy nebyl beton, ale kov. Zavolal nás ostatní. Sešli jsme se kolem a krátce se poradili co s tím. Nic magického jsme nevymysleli. Problém vyřešila hrst plastické trhaviny. Když se rozptýlil kouř, vtrhli jsme s napřaženými zbraněmi dovnitř. Byli tam. Narti, Isdra, devět ostatních santenů ortodoxní větve a sám Gamak. Všichni mrtví, s psychickými konvertory, které jim vypadly z bezvládných prstů...

Přivolal jsem Riena i barona. Můj hlas musel mít velice naléhavý podtón, protože nepátrali po důvodech a rychle a prostě odpověděli, že jdou. Za okamžik přiběhli v čele svých čet. Nález je překvapil stejně jako mne, ani se to nesnažili skrývat.

“Objevil jste závažnou věc, bratře. Poříd'te záznamy, tato věc nám snad pomůže,” pravil Rien klidně, ale pak se neudržel a zařval: “Ti ničemové!”

Vůbec jsem se mu nedivil. Displeje konvertorů, které jsem si prohlížel, udávaly úspěšně ukončený přenos. Kněží, na které státní propaganda dštila oheň za nelidskost, s jakou přinutili své příznivce zůstat v pekle novy, zde poklidně leželi. A jejich duše, jejich živoucí vědomí se zatím v klidu a komfortu elektronického domova vzdalovaly do bezpečí.

“Ale vždyť se tvrdilo, že Gamakovu mrtvolu již máme?” ptal jsem se.

“Mysleli jsme si to. Našel ji první tým, který podle instrukcí našeho kolegy,” Rien ukázal na stranou stojícího barona, “propátrával okolí císařského paláce a ústavu pro technologie. B' Reti,” zavolal svého vojáka, který nesl vysílač.

Muž přestal okounět a jako zázrakem se proměnil na vzor ostražité připravenosti: “Pane?”

“Spojte nás s vládou. Priorita chu.”

“Rozkaz!”

Priorita chu znamenala, že se naše zpráva nezastaví u nějakého poskoka (ne snad, že by jich v prozatímní vládě bylo moc), ale dojde ihned k vedení. Sledoval jsem vojáka, co kutí. Vysílač byl maximálně jednoduchý, pět tlačítek a displej, jeho prsty nad nimi poletovaly jako šílené mouchy a za pár sekund nám oznámil: “Spojení navázáno, pane, ale signál není moc kvalitní.”

“Postačí na přenos záznamu?”

“Na informativní přenos, podrobnosti vidět nebudou.”

“Nevadí.” Rien začal mluvit, přímo k premiérovi: “Pane, v prostorách katedrály jsme našli těla vedení, upřesňuji, všech členů vedení ortodoxní církve. Z nalezených indicií vyplývá, že se přenesli do únikového systému.”

Náif byl, pokud jsem to mohl posoudit z chvějícího se obrazu na displeji, rozespálý a trochu zmatený. “Cože? Jak to, všech. Přece jsme našli těla nejméně tří z nich a dopravili je do Etari?”

“Zdá se, že jde o velkoryse provedený podvod. Bude vhodné prozkoumat ona nalezená těla na genetickou čistotu. My přivezeme ta naše. Později. Zatím prohlédneme okolí, jestli nenajdeme ještě nějaké překvapení. Výsadek končí.”

'Khe se zachechtal: “Tedy Riene, Sinu si může říkat co chce o podřízenosti své církve vládě, ale realita se zdá jiná, že? Takhle mluvit k císařskému premiérovi by si netroufnul ani Gamak, svého času...”

Na tohle Rien neuznal za vhodné odpovědět. “Pojďme do organizačního střediska. Je možnost, že najdeme nějaké informace,” pravil místo toho. Jedné četě přikázal, ať přenesou mrtvé do letounu a uloží je zatím na výsadkovou plošinu. Pak vyrazil z místnosti tak rychle, že jsme mu málem nestačili. Vedl nás vzhůru, ze sklepů, prvním poschodím katedrály, až do druhého, kam již prostí věřící neměli přístup. Před jedněmi dveřmi se zastavil. Výstřelem z pistole zničil zámek a vrazil dovnitř. Zklamaně sykl. Před týdnem zde mohl být velký počítač. Dnes už jen hromada trosek naznačovala jeho existenci. Bez velké naděje jsme přešli ke skříni hlavní paměti. Ze stěny rozpárané několika ranami z pistole se vyřinul vodopád paměťových krystalů. Zničených, rozpraskaných žářem. “Tohle už nikdo nedá dohromady,” mávl jsem všema čtyřma rukama v gestu zmaru.

“Obávám se, že máte pravdu,” souhlasil Rien. “Byla tu skutečně jen malá šance...” Zamýšleně postál, poté pravil: “Pane 'Khe, jak dlouho ještě můžeme zůstat v oblasti?”

Baron se koukl na svůj dozimetr: “Ještě asi dvě hodiny. Z toho nám minimálně třetinu vezme let do bezpečného pásma.”

“V tom případě musíme ještě do císařského paláce.”

“Proč?”

“Mám takovou domněnku.”

“To je mi odpověď...” 'Khe se začínal cítit uražený, to bylo jisté. Zatímco já jsem Riena, stržen jeho příkladem, následoval svižně, baron se svou četou se za námi pouze loudal. Naštěstí. My, kteří jsme se pod nohy téměř nedívali, jsme kolem té věcičky proběhli. Baronovi padla na schodech ležící krabička do oka. Sehnul se pro ni. Byl to paměťový krystal v ochranném pouzdře. Nález ho tak zaujal, že ho dokonce přinutil pospíšet si za námi. Dostihl nás až na palubě. Rien ho chtěl asi kritizovat. Než to však stihl, otevřel baron dlaň a ukázal svůj nález.

“Kde jste to našel?” uklouzlo Rienovi.

“Na schodišti. Máte tušení, kde se to tam vzalo?”

“Nemám.”

Mne jedna možnost napadla. “Neměl to u sebe někdo z mrtvých? Po tom schodišti je vojáci vynášeli k letounu.”

“Bude to tak.” Rien opatrně převzal modul a vsunul ho do slotu palubního počítače. Než začal s jeho obsahem manipulovat, vytvořil pro jistotu kopii, naštěstí zbytečnou. Modul byl běžně čitelný, ale také neobsahoval žádné důležité údaje. Zanařádal a odhodil modul stranou.

“Asi bychom toho chtěli moc,” povzdechl jsem si.

“Možná ne. Vezměte si nějaké vojáky a prohledejte mrtvým oděvy.” Rien bezpochyby uměl velet. Myšlenka, zda má na to ve vztahu ke mně právo, se mi totiž vplížila do hlavy až ve chvíli, kdy jsem prohrabával kapsy první mrtvole a přivíral nozdry před jejím pachem. Ležela sice v chladné sklepní místnosti, ale i tak byla cítit až až.

V kapsách Isdrova slavnostního pláště nebylo nic. Stejně tak byl prázdný plášť toho parchanta Nartiho a dalších. Ale Gamakův plášť zacinkal, když jeho majitele voják bez piety převrátil na druhý bok. Moduly nebyly v kapsách, ale všité do lemu bohatého límce. Proč je vůbec měl u sebe?

Donesl jsem nález starším velitelům výpravy. A moduly, vsunuté do počítače nám předali svůj děsivý obsah. Zprávu o podlosti, která neměla obdoby. Dohodu mezi starou církví a císařem. Seděli jsme mlčky v kabině stroje. Generátor slabě hučel, ale nikdo se neměl k tomu, aby povolal pilota a vydal příkaz k letu.

Dokumenty hovořily jasně. Když o přenos požádá méně než polovina registrovaných ortodoxních věřících, bude mít vedení Gaovy církve opět oficiální podíl na vládě. Pokud více, bude zachován status quo...

“A oni se skutečně snažili,” zapřemýšlel nahlas 'Khe. “Možná až moc, vždyť se jim málem podařilo zničit vlastní únikovou cestu...”

“Ano. Útok na generátor, ostřelování ústavu technologií... Proč to nechali dojít až do takové krajnosti? Že by se to jejich náhradníkům vymklo z rukou?”

“Pravděpodobně.” Rien konečně vstal a povolal pilota z kabiny mužstva. “Do Etari,” přikázal.

× × ×

V Etari málem vše skončilo fiaskem. Předvedení dokumentu před členy vlády a církevní radou bylo plánováno na poledne. A bylo už skoro půl osmé denní a počítač v aréně stále tvrdošíjně hlásil: 'Záznam kódován. Vložte klíč.'

Kolem procházely největší vědecké kapacity našeho pozůstalého národa a nikdo si nevěděl rady. Doktor Qiss už po bůhvíkolikáté zpovídal Riena. A ten mu stále dokola a čím dál více rozhněvaně opakoval: "Povídám vám, že jsme záznam bez potíží četli."

"Palubní počítač transportéru je dobrý nanejvýš na řízení letu, ale ne na dekódování tak dlouhého klíče. Vzpomínejte, santene, zadávali jste nějaké další údaje? V jakém pořadí jste vkládali moduly?"

Nic nevedlo k cíli. Přesto všichni zúčastnění asi stále doufali v zázrak, protože nikdo akci nezrušil. Začali se scházet i ostatní členové vlády. Do zákulisí, kde si zoufalý Rien div neloupal šupiny nahlédl 'Khe. "Něco se nedaří, santene?"

Rien musel být pěkně zoufalý, když přehlédl baronův uštěpačný tón a po pravdě mu vše řekl. A baronova odpověď byla tak prostá, až jsem se málem kousl do ocasu, že mne samotného nenapadla dřív: "A nebude klíč v onom bezvýznamném modulu?"

"Jestli ano, tak je všechno ztraceno. Nevím, kam se poděl, asi ho piloti během letu vymazali."

"Klidně by mohli a nikdo by jim to nemohl zazlívat. Naštěstí jsem ho vzal včas, tady je." Rien se na modul díval, jakoby nemohl uvěřit v jeho existenci. Pak cosi chvatně řekl, sebral modul a vrhl se k počítači. Záznam ožil. Ověřili jeho funkčnost, načež u stroje ponechali operátora a připojili se k ostatním členům vlády.

Rozhlédl jsem se sálem. Ministry vlády a členy církevní rady jsem už od pohledu znal. Dnes však mezi námi byla skupinka cizinců, sledujících okolní dění s očividnou nedůvěrou. Nápadně nenápadně se kolem nich pohyboval kruh strážných. "Kdo je to?" zeptal jsem se kolemjdoucího chastena.

"Vyslanci z Diageru," pravil, nahlédl do nějakého dokumentu a odběhl.

No děkuji, to jsem se toho dozvěděl. O diagerském kultu jsem nevěděl nic. Ostatně zanikl dřív, než se mi stačil nějak zapsat do paměti. Z ochozu zazněla znělka, hraná sborem atrakistů. Zněla hodně důstojně a přinutila všechny účastníky spěchat na svá místa, tak to asi byla nová hymna. Jen co utichla, přišel Náif. Za ním pár vojáků vleklo káru, na níž bylo cosi přehozené plachtou.

Premiér začal mluvit. Přivítal všechny přítomné, zvláště pozdravil diagerské a květnatě pokračoval. Hovořil o událostech minulých dní, jejich následcích a možnostech jejich překonání, pokud odhodíme vzájemné sváry. Jeho řeč provázela projekce zničeného Tanzu. Jakmile však promluvil o pravděpodobné vině Gamaka, jeden z diagerských vyskočil.

"Lžete!" vykřikl. "Snažíte se nám namluvit, že veliký světec je lhář? Lhář jste vy. Gamak je hrdina, vytrval spolu s námi až do úplného konce světa!"

"Jste si tím jist?"

“Hovořil jsem s ním vysílačkou! Stál spolu s ostatními, kteří vytrvali ve víře, na Císařském náměstí a dodával nám na druhém konci světa odvahu až do poslední chvíle!”

“Kdyby nepřikázal zničit generátor štítu, mohl být s vámi i nyní. Ostatně, na jakém kanále s vámi hovořil? Byl to snad univerzální přenosový kanál eu3? Pojd'te se tedy na něco podívat.” Počkal, dokud mluvčí nepřišel až k němu a pak dal signál vojákům. Část plachty se svezla k zemi a odhalila bednu se skleněným víkem, ve které ležel Gamak, tak jak ho našel první výsadek. Popálený, potřísněný. Ke ztuhlé paži měl přivázanou vysílačku.

Ten chlapík, honosící se nepochybně dlouho a pečlivě voleným jménem Gamakaiumri (Ten, co líbá Gamakovy nohy) si mrtvého prohlédl, poklekl a vykřikl se vztaženými pažemi: “Ó světče!”

“Je to tedy hoten Gamak?” ptal se vážně Náif.

“Nepochybně! Žádám vás, abyste nám neprodleně odevzdali světcovo tělo, abychom mu mohli vystavět důstojný náhrobek!” Ten chlapík snad nedokázal mluvit jinak než ve výkřicích.

“Jen si ho vezměte. My jich máme až dost...” K zemi padla další plachta. Tělo ze sklepu katedrály vyhlíželo mnohem lépe, alespoň co se čistoty týče. A jeho konvertor tam byl také, i se svým žalujícím svědectvím.

“Co to má být!?! To je podvod!”

“Ano. Ale podvod spáchaný na vás. Zatímco s vámi Gamakův klon hovořil, skutečný Gamak uprchl transportem spolu s nevěřícími.”

Byl odkryt zbytek bedny. I v této části byly některé mrtvolky dvakrát. Výstavka mrtvých kněží přilákala ostatní diagerské. Všechno si pečlivě prohlíželi a tiše si šeptali. Náif je ani nenechal strávit toto odhalení a přispěchal s dalším: “Možná jste všimli, že plášť hotena Gamaka je rozpáraný. Skrýval v něm totiž důkaz své zrady, který měl zmizet v troskách katedrály. Zde je!”

Znovu zazněl onen strašlivý rozhovor. Císař a mocný kněz, tak jak je nikdo neznal. Dva zrádci. Gamakaiumri poslouchal a chvěl se. Když záznam skončil, zeptal se slabým hlasem: “Kde jste to našli? Proč to mělo zmizet...”

“Výsadekový tým našel těla ve sklepech katedrály. Vedle nich byla puma, která je měla po přenosu spolehlivě rozmetat. Ale její časovač selhal. Určitě sám veliký Gao chtěl, abychom tyto zrádce našli.”

Ukázaly se další záběry. Kryptu po našem odletu prohledal ještě třetí tým, vyslaný už v naší nepřítomnosti a pumu našel. Až mne zamrazilo, když jsem si uvědomil, jak blízko antihmotové nálože jsme si výbuchem otevírali cestu. O její síle nejlépe vyprávěly krátery na místě budov tajné služby. Ale to už bylo pryč. Dnes šlo o přesvědčení skupinky polovičních bláznů, zastupujících statisíce zrovna takových. Dlouhou dobu bylo vše na vážkách. Vyslanci

se tiše, ale bouřlivě radili. Konečně hromadně povstali a Gamakaiumri pravil: “Přijímáme občanskou vládu a splníme úkoly, kterými nás pověří...”

x x x

Jsem santen, jeden z dvanácti nejvyšších kněží církve. **Dnes** stojím na můstku vlajkové lodi Hae 'Ik Wen a naposledy shlížím na planetu hluboko pode mnou. Čtyřicet let byla mým domovem. Sto tisíc let patřila mému národu. Padesát milionů let po ní chodili tvorové našeho druhu. A před miliardami let se na ní zrodil život. Dnes je odsouzená k zániku. Z hlubin vesmíru se řítí mračno hvězdných trosek, které očeše tenoučkou slupku atmosféry, zasype oceány a rozdrtí kontinenty.

Ale my už tou dobou budeme pryč a nebudeme sami. Naše loď veze generátor komprimovaného prostoru. Na jedné lodi odvážíme živé tvory z celé planety, abychom jim darovali nový domov někde jinde. Máme velký cíl. Jistě. Ani naše prostředky nejsou malé. Krom vlajkové lodi tvoří flotilu desítky menších plavidel, která jako mocné prsty prohrabou písek vesmíru, aby našla poklad. Nový domov. Bewag Asar.